

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Като изложихме на кратко живота, народополезната служба и съкровеният убеждения на нашия труженик, ние можем спокойно да затворим книгата и да се запитае, дали д-ръ Иванъ (Йорданъ) Селимински има право да получи въ нашата народна история, като обществена благодарностъ, едно прилично мѣсто, върху което да се спира повечко вниманието на младитѣ поколения? Той заслужава това. Защото, четейки писмата му, ние се учудваме на трезвенитѣ мисли, които вълнуватъ нашия ученъ и родолюбивъ мжжъ. Като се възхищава отъ Априлова и Палаузова, че отварятъ българско училище въ Габрово, въ едно писмо отъ 14 февруарий 1835 г. той пише: „училището трѣбва да избѣгне старитѣ заблуди, да създаде новъ животъ чрезъ обширно умствено и нравствено развитие; да отвори врата за ново сѣществуване. Народитѣ се стремятъ къмъ напредѣкъ и материално подобрене. За това трѣбва да се подготвятъ поколенията, които ще донесатъ добро бѣдеще за нашия народъ, създавайки добри граждани, родолюбиви отечественици, добродетелни човѣци. Народътъ ни се нуждае отъ разумни водачи, които трѣбва да го поведатъ по спасителенъ пътъ . . .“

Съ такива схващания по народното просвѣщение, съ преценката си на нашето възраждане и съ възгледитѣ си изъ науката, възпитанието и философия, д-ръ Селимински изпжква предъ насъ като голѣмъ мислителъ, възторженъ патриотъ и силенъ характеръ.

Д-ръ Селимински майсторски билъ заблуденъ въ млади години отъ грѣцкитѣ учители.

Ала всѣка заблуда има край за искренния умъ. Сѣдбата хвърля Селимински въ Брашовъ между събудени българи. Изселничеството на сливенци го поставя въ положение да се запита, що е отечество и що е български народъ? Въ съзнанието му пламва тлѣещата искра на родолюбието. И той се самопожертвува за съгражданитѣ си и народа си. Наблюденията надъ жестоката действителностъ го убеждаватъ, че той трѣбва да добие сигурно срѣдство да помага на съгражданитѣ